

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvenjši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje do četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska. — Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 25—26 poleg gledališča v „zvezdi“. — Opravištvu, na katero naj se blagovoljso pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Vabilo na naročbo.

Koncem tega meseca začenja se novo naročevanje na „Slovenski Narod“. Vse gg. naročnike, katerim naročnina poteka, nujno prosimo, da jo ob pravem času pošljejo, ker moramo na nalog lastništva list ustavljati onim, kateri naprej ne plačajo. Ker se lista tiska le toliko, kolikor je naročnikov, ne moremo vselej kasneje številke dopošiljati, ako se naročevanje zakasni.

„Slov. Narod“ velja:

Za ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za pol leta	6 gld. 50 kr.
Za četrt leta	3 " 30 "
Za en mesec	1 " 10 "

Za pošiljanje na dom se računa 10 krajc. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za pol leta	8 gld. — kr.
Za četrt leta	4 " — "
Za en mesec	1 " 40 "

Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer:

Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr.
Po pošti sprejemati " " 3 " — "

Administracija „Slov. Naroda“.

Turški umori.

Ni smo se varali, pripisovaje umoru dveh turških ministrov veliko važnost. Vse neodvisno novinstvo je v tem jedinih mislij. Vse tudi s prstom kaže, da je „samomorilca“ prejšnjega sultana Hussein-Avnija zopet kolegijalno „samomoril“ minister Midhad-paša, kajti sicer bi svoje orodje Hassana ne bil tako brzo v molčeči grob položil. Vsi glasi se pa tudi v tem slagajo, da ti umori v Carigradu niso še zadnji. Zdaj pride vrsta ali na sultana Mu-

rata, ali na Midhad-pašo samega. Denes meni jutri tebi. Kjer je mogoče, da v kratkem času zakolje minister svojega vladarja, kmalu potem pa zakolje drug minister klavca in še jednega kolega in vse v največjem redu in brez vse sramote — tam se o reformah ne more govoriti in diplomacija, katera uže devet mesecev ponuja to zdravilo, mora vendar izprevideti, kar smo mi drugi nedolžni ljudje uže od kraja jugoslovanskega vstanka pripovedovali: Turčiji nij družega zdravila nego smrt.

Tudi se ni smo motili menivši, da bodo nove te moritve turške po vsem svetu smatrale se kot pobitje Angleške politike in slučajna zopetna zmaga Rusije, Angličani so narekovali skrivaj Mladoturkom naj starega sultana umore. Ali s tem so nehote duhove izpustili, katerih sedaj ne mogó ukrotiti. Slabi izgledi pačijo dobre šege. Njihov uk in njihova praksa se je obrnila naenkrat proti njihovim orodjem in pomočnikom. Ruski poslanik Ignatiev, najzvitější diplomat sedanjega časa, pak se lahko glasno smeje onim oponaševalcem, ki so mu fijaško očitali. On lahko svojemu premiroljubnemu carju in vsemu svetu kaže: glejte, kako dobro sem jaz Turčine poznal, in kako ljuto ste se varali s svojimi reformami in praznimi idejami vi drugi diplomati ne jaz Rus, poznajoč turško brezredje.

Jugoslovansko bojišče.

Srbija je dobila uže 10. junija tri note iz Carigrada, na katere pa nij nobenega odgovora dala. Prvič hoče Midhad-paša, da bi danj ali tribut plačala. Tega pa Srbi nečejo, da si je danj Turčija uže prej nekej banki prodala. Drugič Turki zahtevajo, da Srbija vojsko razpusti. Tudi tega ne bode. Tretjič so v Belgrad ukaz poslali, naj se 101 s ka-

nonom v trdnjavi ustrelji na priznanje novega sultana. Nij se streljalo. Turki bi imeli dovolj uzroka vojno začeti, kar bi Srbi radi videli. Ristić je odločen, knez baje tudi, le tuji konzuli in domači konservativci z Marinovićem na čelu odgovarjajo še, ali kakor vsa poročila trdé, zastoj. — Vlada je poslala srbskemu vstajniškemu odboru 8000 pušk in isto toliko oblek. Posojilo vladi gre dobro, prav male kmetske občine so državi brezobrestno posodile po 300 do 400 dukatov.

Srbski belgradski „Istok“ od 16. junija piše: Rusija se ne sme odrekati svojega dela. Rusija ne sme pustiti svoje historijske politike, a še menj stebre te politike: istočne krščanske narode. Da bi li Rusija dopustila, da se samej njej podsekajo na iztoku krila? Da li bi mirno gledala, da se tisoče Srbov in Bulgarov na dan kolje? Da bi trpela, da se ugasi tudi ta revolucija slovanskega elementa na Balkanu? Kadar Slovanov ne bode na balkanskem tropolji, kadar se v njih ubije politični in narodni duh, tedaj ne bodo mogli niti Rusiji na korist biti, in Rusija se v istočnej politiki ne bode smela na kaj oslanjati. Na Carigrad za celo ne, ker tam so se dobro učvrstili angleški šterlingi. Ako „Pest. Lloyd“ grdi in omalovažava Srbijo in srbski narod, in imenuje srbsko ratno politiko „brezumno podvzetje“, „neka zna, da se Srbija tog „brezumnog preduzeča“ neče in ne može odreči. Evropa je barut (smodnik) a mi Srbi luntar na valji. Pa dobro. Evropa nam nije htela pomoči, naj se v ognji poskuša njen kristijanski humanizem.“

Vstaja se širi v Bulgariji in Bosni; pa tudi iz Hercegovine se ne potrjuje ni jedna iz onih pravljič, katere je nemška Turkinja iz Dunaja raztrosila, nij se uresničila. Turčija

Listek.

En dan ženin.

(Smešljivka iz narodnega življenja, spisal J. Ogrinec.)

VI.

(Dalje.)

Jezno pograbi kozarec, da bi ga hitro izpil ter znosil se nad to ubogo tekočino; pa uže čuti, da ta tekočina, kolikor si je bil denes z večma po sili privoščil je, da je uže močnejša od njega. Neokorna roka mu stresa vino iz kupe; vse reči okoli njega zdé se mu plesajoče: kaj tedaj še le bo, če izprazni še ta polič? Sam bode plesal tudi, kaj pak? In vendar — prazen pa mora biti še v tem trenotji, ko je po odhodu družega gosta zdaj-le ravno sam!

Pogleda okolo sebe, ko bi bilo izliti vino kam v kak kót, kjer bi se ne videlo: da bi

se ne izvedelo. Ne zdi se mu pripravno nikamor. Uže meni, da nikakor drugač ne kaže, da bo moral tej presedajočej primaki na vse zadnje vendar-le pokazati pot v usta, naj potlej uže pojde naprej ali nazaj — kar mu jedna šine v glavo! Črevlje ima še trdne, da držé vsako mokroto, torej brez dvoma tudi vino, če prav do zdaj nij še bil v tako srečnih okoliščinah, da bi bil na tako preskušnjo deval svoje obuvale. Brez daljnega opotecanja zgrabi torej polič, pritakne mu vrat k mečim in — vino mu izkoceva za štibalo.

Otorej se opdró vrata in obe, mati pa hči stopita noter. Šment! morebiti sta videli ga vlivati, če prav je naglo odmeknil in postavljaj posodo zopet na svoj prostor. A tega Poskoček neče verjeti, da bi moral potlej še sramovati se, pa tudi časa nima, da bi v tem hipu delal si le-to preglavico.

„No Meta! kar tu-le v pričo matere mi zdaj povej — ali si uže pomislila kaj?“ po-

vpraša hčer in skuša kakó bi ljubezniveje nabral šobo.

„Kaj pa?“ vpraša dekle delaje se z gola nevedno.

„I no, — če si pri volji, kar sva bila poprej se zmenila: ko bi tebi tudi moja domačija bila vseč — če bi hotela mene za ženina?“

„Za ženina“ — potegne dekle na dolg vlak, skrči lice na posmeh ter skrivaje se materi za ramo, pa drezaje jo s komolcem v hrbet odvrne snubaču:

„Jaz ga uže imam fanta, da me vzame!“ S temi besedami smukne skozi vrata. Zunaj za njo je čuti neko hikanje, pa Poskočku se dozdeva, da nekdo vozi le plužja kolca mimo in gledaje skozi okno z dolzim, povešenim nosom pravi:

„A, tako, da vaša uže ima ga!“

„Ima, ima!“ potrjuje mati in pristavi:

„Škoda le škoda! Ko bi naša uže ne

nikjer nij zmožna revolucije uničiti, kaj bi stoprav bilo, če redna vojska nad njo pride.

Prav grdo in nepričakovano se je začela obnašati Rumunija nasproti vstanku v Bulgariji. Ves svet je sodil, da je Bratianova stranka, ki je zdaj na vlado prišla Turkom protivna, če uže ne Slovanom prijazna. A kaj se more zdaj misliti o njej, če se čuje, da dela tudi Rumunija (kakor neka druga država) gnjili Turčiji - žandarima. Dala je zapreti uda bulgarskega komiteja Ljubena Karavelova, ki je na srbski potni list v Rumuniji bival. Sramota!

Konzuli tujih vlad na otoku Kandiji so prosili vojnihi ladij za čuvanje kristijanov. Turki namreč žugajo napasti jih. Da bi jih, potem je tako dolgo obetana a ne še vsplamenela vstaja na tem otoku tudi gotova.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 20. junija.

Mej Čehi se je precej po smrti Palackega začelo več pisati o spravi mej domačina narodnima strankama. Slovanstvu tako potrebna sloga se še nij dosegla, zlasti Skrejšovski jo s svojo grobstvo v „Pol.“ zavrača, vendar druge novine uže mirnejše pišejo, tako da je upanje, da se obe stranki s časom zopet v skupno zlije, — saj imasti obe le jednega sovražnika, obe jeden cilj in namen.

Dunajska vladna „Pol. Corr.“ ne vé za denes družega novega povedati nego to, da v Pragi voljeni župan Zeithammer, sourednik „Politike“ nij bil od cesarja potrjen, ker je, kakor je navada, ministerstvo predlagalo njegovo nepotrđitev. To je bilo uže pričakovati.

Vnanje države.

Ruski car je iz Emsa z Gorčakovom vred odpotoval v Jugenheim, na kolodvoru posloviši se z nemškim cesarjem. Konec tega, ali s početkom onega tedna se na potu domov v severu snide z našim cesarjem. To poslednje je v tem oziru veselo, ker kaže, da oni Nemci in Magjari vendar nemajo prevelicega vpliva, ki bi radi našo državo z Rusijo sprli in zaratali, kar bi bila njena poguba.

Španska vlada ne ve kaj bi počela s škofom iz Kadiza, ki je angleškega walskega princa imenoval glavarja vseh krivovernikov.

Ia Washingtona poroča telegram, da je Hayes oficijalno prevzel kandidaturu za predsednika **amerikanske** republike severnih zjedinjenih držav, — Dosedanji predsednik je še te dni zahteval od zbornice kreditov, ker bi vlada sicer v velike zadrege prišla.

Dopisi.

Iz pod Gromade 13. jun. (Izv. dop.) Gotovo je vsak národen učitelj leta 1870. z veseljem pozdravil. „Imenik ljud. učiteljev na Kranjskem,“ kajti baš ta mala knjižica, katero je žalibog uže skoro zamrlo učiteljsko društvo izdalo, seznanila nas je s sobratu po našej mili domovini, katerih se prej po imenu poznali nijsmo. Radostno smo segali po tej knjižici ter jo marljivo prebirali in iskali naših starih znancev, sobratov in družih. Nekateri so sicer mrmrali: kaj ta „Pratika,“ vsaj nema družega kot suha imena a pomislili baje nijsa, da je vsak začetek težak. — Leta 1871. izdalo je omenjeno društvo „Učiteljski koledar“ s katerim je pa vendar moral tudi vsak filister zadovoljen biti, kajti poleg koledarja, izvrstno urejenega imenika prinesla je ta knjižica tudi važnejše šolske postavbe, pravila društva v pomoč učiteljev in njihovih sirot itd. Vse to pa za male bore. A kaj menite dragi čitatelji, da si jo je omislil vsak kranjski učitelj za katere je v prvi vrsti pisana? „Gar ka Idee“ bi rekel nemčur. Učiteljsko društvo je imelo po vrh vsega truda še materijalno škodo! — Leta 1874. izdalo je slov. učiteljsko društvo zopet „Imenik šol in učiteljev po Slovenskem“. No pošten človek bi si bil mislil: po vsej Sloveniji je vendar lepo število národnih učiteljev, če tudi je nekoliko nemčurjev, mežnarjev, zakotnih pisavev, ki se za take reči ne brigajo, ti si bodo gotovo vsi drugi to zanimivo delce omislili in doživela bode še drugi natis. A kaj je bilo? — Udje učiteljskega društva so jo dobili zastonj in so bili vendar tako usmiljeni, da so jo vzeli a kupil jo je zopet malo kdo. S tem je zaspal „Imenik slov. učiteljev“ na sramoto vseh tistih, ki na slovenskeji zemlji službujejo in slovenski kruh jedo, a za národ malo ali nič ne store.

Letošnje leto poskusil je tudi, „Krain. Lehrer-Verein“ s svojim „Schematismusom,“ ki se mu pa baje tudi ne bode nič bolje godilo, kakor prejšnjim imenikom če tudi je za čisto slovenske učitelje v jedino zveličavnej nemščini pisan, in utegne za to iz posebnih jasli ovsa dobiti.

Imenikov imamo torej na izbor. Mi Kranjci imamo slovenske in nemškega, kakoršnega si srček poželi. Štajerci imajo dobro urejenega nemškega in tudi Korošci nijsa brez njega, le Primorci baje nemajo nič. Če pa vse te „Ime-

nike“ in „Schematisme“ kakor se uže zovejo, pregledujemo, vendar v nobenem ne najdemo vseh slovenskih učiteljev v lepe skupnej celoti. Imenik leta 1874. sicer našteva vse slovenske učitelje, a ta ne zadostuje več, ker se je od onega časa pri učiteljstvu uže mnogo, mnogo izpremenilo.

Baš iz tega namena baje namerava učiteljsko društvo za slovenski Štajer izdati „Imenik slovenskih učiteljev“ s koledarjem za leto 1877. in ličnim noticem vred. Ko sem poziv na naročbo omenjenega „Imenika“ v „slovenskem Učitelji“ čital, mislil sem si, to novo delce bode pa vendar vsak za šolstvo vnet narodnjak si omislil, kajti koledar in kak „notic“ pa vendar vsak na pol izobraženi človek rabi in vrh tega ima pa še imenik vseh slovenskih učiteljev za male novce. Naročniki se bodo kar v celih četah oglašali, mislil sem si, a poizvedel sem pa pred par dnevi iz gotovega vira, da se je do sedaj komaj dvajset čitaj: dvajset naročnikov oglasilo!

Hočemo li res tako mlačni biti? Kaj bode svet rekel, ako čuje, da še šolske literature ne podpiramo, ko bi vendar morali biti z dušo in telom šolski možje. Za te male novce ne bode nikogar bes vzel, ako si naroči to delce.

Iz savinjske doline 17. jun. (Izv. dop.) Še le meseca junija se je vreme spokorilo in ukrenilo drugi pot. Pa je uže zadnji čas, kajti „kres“ je pred durimi. Zima se je umaknila, spomladi nij bilo in poletje je nastopilo; vročina je velika. Slana in povodenj je uničila vso nado na dobro letino. Kmetu žuga huda. Davki vedno rastó! Plaćati nij mogoče, ker nij pridelka!

Včeraj sem bil na semnji v Mozirji. Iz vsega se je videlo, da kmet nema nič pod palcem. Semenij je bil mrtev. Videl sem nekaj parov suhih goved podobnim onim, o katerih je egiptovski Jožef kralju sanje razlagal. Krčmarji, kateri so po več telet zaklali za pečenko so kisle gledali z vrat na ubozega kmeta, kateri je pri voliču, ali „sivki“ o polu dne kos suhega kruha potegnil iz žepa in se s tem gostil, za žejo si pa vode „nažagal“, — In nič bolje nij pri kupčiji.

Iz Dunaja 17. junija (Poslano.) „Slovenije“ predsednik g. Verhovec me je se svojim dopisom v „Sl. Nar.“ od 13. jun. hotel desavouirati, ter moj dopis od 4. jun. v nekaterih stavkih na laž postaviti. Podtikuje mi pri tem svojem činu namene, ki jih nikdar imel nijsem, isto tako oporeka vestem, ki jih

imela ga, pa bi se morebiti res lahko naredilo kaj.“

Ne dolgo po tem doslednem zmenku Poskoček plača pijačo in za zdravilo — dva groša! Pijača se mu zdi desetkrat predraga in tista maza na zaplati — stokrat! Zdi se mu, da še v „poteki“ bi bogvé kolikrat ceneje dobil ravno tako mazilo, ali pa malo drugačno — vse jedno bi bilo!

VII.

Jezen, shujen in čmerikav, da bi najraje kregal se in pretepal, zapusti Poskoček konjederčevo hišo. Toliko je izmetal denarja — za tisto mlakužo in mažo konjederško! Zraven je govoril in vil besedo, kakor jezičen dohtar, pa zastonj — vse zastonj!

Kakor hitro mu ta goljufiva hiša izpred oči zgine za drevje, in ne more več verjeti, da bi konjederčevih kdo utegnil ga čuti, prekolne na sedem krvavih potov vso tisto konjederčevo zarejo, ter se še na vés svoj hripavi

glas priduš, da h konjederču se pa vendar k nobenemu nikoli več ne gre ženit, magari, ko bi imel tri konjederške hčere na jedenkrat na ponudbo! Nū, denes je skušal, kaj se pravi konjederčec — da res zna dreti, pa ne samo konjskih mērh, ampak tudi človeka!

Ali kakor človek, dokler slepa strast buri in kuri po njem, dostikrat marsikaj napačno sodi, tako tudi naš Poskoček, kolikor dalj od konjederca, toliko bolj sprevida, da vendar nekaj prehudo zavrgava to bažo ljudij, ki dero mercine, katere bolehajo ali crkajo na tem pasjem svetu. Nu, kaj sta se pa konjederčevi neki tolikanj pregrešili zoper njega, kaj? Če jima hoče pravičen biti — malo, prav malo, hm, čisto nič! Ne, ne! Ravno narobe! Še le hvaležen jima ima biti, ker sti mu z besedo in obnašanjem dajali na znanje, kako hentano vseh je on ženskam! Da, da: ta mlada in stara, obe ste pritiskali za njim, da bi se jima še obranil ne bil, da bi on ravno ne imel tega

zlomkovega križa, da vsakrat le naleti na napačno: jedenkrat na gruntarsko, jedenkrat na tako, ki ga uže ima! Čaki, kadar zadene ob pravo. —

Vés vesel tega spoznanja in navdušen po dobrodejnem vincu ne more drugač, da ponosno zavrišči; potem pa na glas premišljeva vse to, in kar naj bi še bilo in ne bilo, zažene se hrabro naprej, da ga je cela pot polna. Zdaj je na desni, zdaj je na levi, zdaj postopi malo hitreje, zdaj se mu noga vstavi. Stojé le prezasuče klobuk, ki mu leze za tilnik, le trene se stisneno pestjo pred soboj, kakor bi ravno izduhtal, kako posebno in z lehka zauče, juhe!

V tistem se prav mičen in brhek deklíč po stranskej stezi prismehlja proti njemu. Poskoček se ne spominja, da bi bil katerikrat uže videl jo; pač pa se mu po njenem prikljupljivem spogledovanji kar zdi, da ona pa menda pozna njega. Preko vsega tega pak je

nikdar poročal nisem. Da rešim svojo čast tikoma resnicoljubnosti kot Vaš dopisnik, prosim Vas, blagorodni gospod urednik, da blagovolite objaviti sledeče:

Glavni moj namen pri opisovanju dogodka v „Sloveniji“ bil mi je nekatere zaljubljenice nemških pesnij opozoriti, da se to nikakor ne ujema s teženjem Slovenstva sploh, še menj pak z onim društva „Slov.“, popevati v zborih „Slov.“ nemške pesni. Da sem one „zaljubljenice“ imenoval „na pol-Slovence“, imel sem tehten uzrok. Kdor izmed izobraženih Slovencev (in mej te prištevam vsakako slovenske vseučilišnike) še zdaj ne ve, zakaj, da se mi Slovenci borimo proti Nemštvu, oziroma nemškutarstvu, zakaj, da trebimo iz narodnega življa tujstvo — a da pridemo na ta poseben slučaj — zakaj, da je naravnost proti teženju Slovenstva, ako se v „Sloveniji“, torej v slovenskem društvu popevajo nemške pesni, naj bodo te katerega koli značaja ali zadržaja, ter da oni, ki to storé, delajo ravno nasproti ne le svrhi in teženju Slovenstva, temveč tudi proti pravilom „Sl.“, ki velé, da se imajo društveniki „s petjem domačih pesnij izobraževati in razveseljivati,“ ta valjda zasluži drugo ime. Tu nam je treba biti rigoroznim. Kdor se mlad privadi polovičarstva, bode jedenkrat omahljivec, če ne še kaj drugega. Ako v mladostnem ognju, kjer je navdušenje za vzvišene principe največje, grešimo zoper uže obrazloženo naše teženje, zoper toliko važno točko „Sl.“ pravil, ko smo sami svoji, kaj bode li takrat, ko se nahajamo dejansveno v borbi za naš narod pri tem služoč si vsakdanji kruhek? Naši nazori se imajo sedaj uže popolnem izčistiti, mi moramo postati uže sedaj železni značaji. — Je-li sedaj umljiv namen mojega dopisa?

G. V. govori o vsem slov. dijaštvu na Dunaji. Jaz bi bil s svojim dopisom dosegel svoj namen oziroma slov. dijaštva. Tega nisem hotel. Kajti v prvlje je izmed vsega slov. dijaštva valjda 25 % udov „Slovenije“, v drugo je iz mej teh le malo številce vnetih za popevanje nemških pesnij, kakor se je sedaj pokazalo, kajti g. V., akoravno je on prvi govoril zoper znani predlog, za-se izjavlja, da je zoper nemške pesni.

Da bi bil jaz opazil „nemških elementov“ v „Sl.“, to je izmišljija g. V. V mojem dopisu se nikjer ne nahaja izraz „nem-

ški elementi,“ tudi ne izjava, ki bi dala na to sklepati. Sumničenje je torej oni njegov pasus.

O prihodnosti „Sl.“, kakor je g. V. poročal, nij v mojem dopisu niti črtice, akoravno imam jaz za-se in z menoj vred in mnogo družih svoje misli. A zakaj zopet ta moj dopis kot lažnjiv opisuje?

Da so se v „Sl.“ popevale pesni, ki ne ugajajo preveč estetičnemu okusu, to trdim tudi sedaj. Ako me boste silili, bodem vam jih vse, nemške in slovenske objavil. Le to se mi čudno dozdeva, da v drugej nemškej pesni (bila je to buršovska), ki se je takrat v „Sl.“ pela, g. V. popolnem molči. In baš ona nij po estetičnem okusu. In na ta način hoče g. V. moj dopis postaviti na laž, da bi to verjetneje storil, podal je na razpolago svoje ime! Naj mu povem, da sem to storil tudi jaz pri prvem svojem dopisu in da to storim tudi zdaj, pri drugem.

G. V. govori tudi o dveh delih zborov „Sl.“, ter molče reducira, da za drugi del nema niti on kot predsednik, niti odbor odgovornosti. Ako on v teoriji trdi; da lahko on in odbor otideta pri družem delu, še faktično tega nij učinil. In to je vendar dokaz proti njegovej trditvi. Predsednik in odbor sta duša vsacemu društvu. Baš predsednik in odbor imata kat' exochen nalog skrbeti za zabavni del, ki je tudi v pravilih v 9. točki dovoljno označen in je zanj tudi on kot predsednik, isto tako odbor in društvo odgovorno. Ko so se popevale one nemške pesni je bil g. V. kot predsednik, isto tako cel odbor do konca zbora navzoč. Torej g. V. proč z zofizmi; krivda je obče priznana, in slovenski narod bode vesel ako sliši, da je takova napaka iz „Sl.“ izbacnila.

Ako g. V. trdi, da se pesni ker so v 2. delu, ne devljejo na dnevni red, je to res. Jaz nasprotnega tudi trdil nisem. A jaz izjavljam, da se tudi interpelacije in slučajni predlogi, ki so v prvem delu ne devljejo na dnevni red. Ako se pak pesni ne devljejo na dnevni red, je-li potem dovoljeno, pesni popevati, ki so zoper pravila „Sl.“, ki so zoper naše teženje? Jaz odločno odgovarjam z debelim: ne.

Toliko v obrambo moje časti tikoma resnicoljubnosti kot dopisnik v „Slo. N.“ Ker je marsikaj pri tej obrambi principijalne važnosti, naj se mi oprošča, če sem bil more-

biti dozdevno obširen. A zoper napačnemu pojmovanju toliko važnih načel človek ne more biti nikdar preobširen.

Radoslav Puklj.

Domače stvari.

— (Odbor Marijine bratovščine.) se je pretekli teden konstituiral. Za predsednika je bil izvoljen g. Horak, mestni odbornik in hišni posestnik; za predsednikovega namestnika g. A. Stepancig, trgovec in hišni posestnik; za denarničarja g. Fr. Drašlar, hišni posestnik; za zapisnikarja g. J. Regali, mestni odbornik. Odbor bo de takoj preuredbo pravil obravnaval.

— (Iz Dunaja) se nam piše: Beseda v prosep društva „Komenskega“, ki se je obhajala 18. t. m. v Zoblovej dvorani v Fünfhausu, bila je izborna. Slavjansko pevsko društvo združeno s češkima pevsima društvoma „Lumirom“ in „Slavikom“ izvršilo je svoj program točno in je bilo z burnimi živio- in slava-klici sprejeto. Izmed slovenskih pesnij pel se je „Venček“ slovenskih narednih. Godba pričela je ob 4. po polu dne na vrtu svirati; slavjanski komadi kot „kje dom je moj“, „Hej Slovani“, „Naprej“ itd. bili so z burnim aplavsom sprejeti hitro, ko so jo začeli svirati. Mnogo narodnih slavjanskih morali so godci ponavljali. Slovencev je bilo pri tej veselici primerno mnogo. Tudi g. dr. Celestin bil je pri tej veselici navzočen.

Dramatično društvo.

Občni zbor „slovenskega dramatičnega društva“ za leto 1876. je 5. julija ob 6. uri po polu dne v čitalniški dvorani v Ljubljani.

Vrsta razgovorov:

1. Ogovor predsednikov.
2. Poročilo tajnikovo.
3. Poročilo blagajnikovo.
4. Volitev predsednika, blagajnika in novega odbora.
5. Posamezni predlogi.

Vsi udje so uljudno povabljeni.

V Ljubljani 20. junija 1876.

Za odbor:

Janko Kersnik,
tajnik.

Jan. Murnik,
predsednik.

Izpred porotnega sodišča.

V Ljubljani 17. junija.

Po 11. uri 24. aprila 1876 sta prišla fanta Jože Videc, Birtov hlapec in Janez Až-

ta, kacij 18 let stara dekle, njemu prec henbrano všeč, in kar nekaj mu pravi, da ravno le-ta bi utegnila biti kakšna prava! Zategadelj in pač tudi, ker je vinska kapljica ogrela ga in navdala z nenavadnim pogumom za vsako podjetje, zaleti se naravnost proti dekletu, ulovi jo za roko, ter dobrikavo režeč se, nagovarja:

„Le počasi, le počasi dekle, da greva skupaj!“

„Jaz sama lahko hodim“, odvrne ona in skuša izmuzniti se mu.

„Sama, sama — kaj boš neki sama? Dekle mora moškega imeti za podporo: sama nij za nič!“ modruje Poskoček trdo držeč jo.

„Nu, tak jej tudi veliko ne pomore, kakor si ti, — pijan!“ pikne ga dekle.

„Pijan? kaj sem jaz pijan? pijem ga lahko, saj ga za svoje! In pa, — kedaj naj pa pijem, če ne denes, ko se ženim.“

Dekle ga zvedavo meri od glave do nog.

„Ženim se, ženim!“ priteza Poskoček, vidé, da je izbudil deklinino radovednost. „Saj vem, da poznaš konjederčevo, tisto Meto!“

„Ti se ženiš pri Metki?“ pobara dekle in ga gleda.

„Pri njej, pri Meti — primojduha! Pa še nečem je ne! Ne, ne! Nečem je ne te konjederčeve! Rada, rada bi imela me, rada, in pa mati tudi, vem da; toda — jaz je pa nečem — magari — —. Jaz imam toliko, da bi lahko imel dve — dve, dve! Pa bi jemal njo! Ho! jaz dobim bolje, bolje desetkrat — tako, da mi bo tudi kaj všeč: kakor ti-le!“ rekoč jo bliže potegne k sebi pod pazho, da bi objemal jo, ka-li?

„Pusti me, meni se mudi!“ pravi mu dekle trgaje se mu iz pesti.

„E, tako-le mladim dekletom se zmirom mudi kam!“ méni Poskoček poprijemaje jo, in pristavi:

„I kako je pa ime tebi, ki si tako zala in brhka? Ali ti je Metika?“

„Če mi ti poveš, čegav si od kod?“

„Povem, povem, vse ti rad povem potlej!“ hiti jej zagotavljati.

„Manica!“ pové dekle.

„Manica, Manica? Nu, saj se mi je zdelo, da moraš biti Manica! Kako prijazno in kratkočasno imaš ime, desetkrat bolje, kakor tista konjederčevo!“

„Nu, saj ti verjamem; a povej mi, povej: kdo si ti?“

„Aha jaz — jaz — preluba moja Metika!“

„Pravim, da Manica!“

„Manica, aha Manica, o ti preluba Manica! Lej kmalu bi bil pozabil da si Met-Manica! govoréč hoče jo objeti.

„Od kod si ti doma, ti?“ povpraša živo dekle, le na pol umekovaje se njegovej ljubeznivosti.

(Dalje prih.)

man, Umbarjev iz Suhaga k Sitarju v Pavčevo hišo v Suhem, kjer je bila ljubica Ažmanova, in s katero bi bil on rad govoril. Komaj sta bila pa do te hiše dospela, bil je najprvo Janez Ažman ne da bi bil kaj hudega slutil, od Janeza Vrbančiča, ki je bil z dvema tovarišema tudi na Suho prišel, napaden in vržen v potok, ki je mimo tekel, in pri tej priliki je Ažman tudi svojo kapo in „rekelj“ izgubil. Ker je pri tem tepeži Ažman na pomoč klical in vpil, je prišel Jože Videc, ki je bil uže nekoliko dalje odšel, do mesta dejanja nazaj; tu prišedšega je Janez Vrbančič zgrabil in na tla spravil, potem je pa vstal in v temini zginil. Jože Videc in Janez Ažman sta šla potem vkup k Šenku, po domače v Fikov mlin in tu sta povedala, da sta bila od tujih fantov napadena in tepena; Jarnej Šenk je tudi sam zapazil, da je bila jopica Jožefa Videca na več krajih krvava. Ko je kmalu potem Jože Videc mlin zapustil in sam proti domu šel, ga je Janez Vrbančič zopet napadel in s polenom s tako srditostjo po glavi udaril, da je precej na tla padel in obležal. Črez nekoliko časa je vendar toliko k sebi prišel, da se je na noge spravil in domov na pod spat odšel. Bolečina na glavi

pa je bila vedno hujša in tako je moral drugi dan po polu dne to je 25. aprila ob 4. uri umreti.

Črez dva dni t. j. 27. aprila so zdravniki truplo ranjcega raztelesali in izrekli, da je moral vsled udarca na glavi umreti.

To dejanje je z ozirom na to, ker preiskava nij dokazala, da bi bil storilec imel namen Jožefa Videca usmrtiti, pač pa je očividen sovražni namen — hudodelstvo uboja po §. 140. kaznjivo po §. 142. I. odst. k. p. Sumljiv tega hudodelstva je Janez Vrbančič in sicer po izpovedbi priče Jožefa Bukovnika, ker je bil na mestu dejanja, in vsled svoje lastne izpovedbe; zarad tega je zatožba proti njemu opravičena.

Pri današnji obravnavi pred porotniki, je zatoženec Janez Vrbančič priznal, da je Jožeta Videca, ko mu je na polji blizu Hotemež nasproti prišel, z „okleškom“ po glavi udaril, trdi pa, da se je le branil, ker Videc ga je prvi napadel, zatoženec je pa udarcu z levo roko odbijal, z desnico pa tako močno nasprotnika po glavi udaril (z „okleškom“), da se je precej zgrudil na tla in se nij več oglašil, in Bukovnik je bil pri tem prizoru

navzočen in pravi, da nij videl, da bi bil ubiti Jože Videc oborožen.

Porotnikom so se stavila 4 vprašanja: 1) na uboj, drugo na brambo v sili. Ker so porotniki prvo vprašanje jednoglasno pritrdili, drugo pa jednoglasno zanikali, odpal je odgovor 3tega in 4tega vprašanja; in zarad tega je bil lep mlad gorenjski fant ravan kot sveča zarad hudodelstva uboja na 4 leta teške ječe poostrene vsak mesec z jednim postom, in 24. aprila vsacega leta v tamnici na deskah — obsojen.

19. junija:
Evropa Richter iz Dunaja. — Hamernik iz Gradca.
Pri slovo: Hirschman iz Čakovca. — Tekater iz Tržiča.
Pri bavarskem dvoru: Lemberger, Hahn iz Dunaja.

Karmelitanski melisovec

iz Benedk.

1 originalna steklenica 25 kr.

Jedino pravi le pri

(53—13) **Gabriel Piccoli,**

lekarju na dunajske cesti v Ljubljani.

Umrli v Ljubljani

od 16. do 19. junija:

Gabrijela Lenasi, 3 m, dete c. kr. uradnika, vsled konvulzijon. — Marka Magnar, 37 l., v bolnici, za jetike. — Valentin Primožič, 21 l., v bolnici, vsled pijaemie. — Josip Ošabnik, 4 mes., dete pomočnega uradnika, vsled okutne vodenice v glavi. — Rudolf Palmgren, 24 l., v bolnici, za sušico. — Marija Šankar, 6 l., vsled slabosti. — Marija Žibert, 18 l., v bolnici, vsled vnetja možjan.

Jedina trgovina na Dunaji!

katera je ugodna za tako slabe čase, sklenila je cene blaga še za 30% znižati in ta je

Kineškega srebra fabrikna zaloga

H. Bettelhelma & Co.,

Dunaj, Kärntnerstrasse 14, v bazarju.

Veljalo je na primer.

prej	sedaj	prej	sedaj
6 žlic za kavo . gl. 3.50,	gl. 1.50	1 posodica za slad-	
6 navadnih žlic . " 7.50,	" 2.75	kor s pokrovom . gl. 4.—,	gl. 1.20
6 nožev za obed . " 7.50,	" 2.75	6 mal. tas za sladkor . " 3.50,	" 1.20
6 vilc . " 7.50,	" 2.75	1 posodica za maslo . " 3.—,	" 1.50
1 vel. žlica za juho . 5.—,	" 2.50	3 korke s podobami . " 3.—,	kr. 90
1 " mleko . 3.—,	" 1.50	1 par svečnikov . " 6.—,	gl. 3.—
1 mokašledica z žlico . 6.—,	" 3.—	1 majolka za čaj . " 8.—,	" 6.—
		1 posoda za olje i oset . " 8.—,	" 5.—

Posebnege opazovanja vredno!

6 nožev,	vseh 24 komadov v	6 desertnih nožev,	vseh 24 komadov v
6 vilic,	elegantnem etuiju na-	6 " vilc,	elegantnem etuiju
6 žlic	mesto gl. 24 samo	6 " žlic,	namesto gl. 26
6 žlic za kavo,	9 gl. 50 kr.	6 postavcev za nože,	samo gl. 9.75.

Najnovejša pasta za čiščenje zlatnine, srebrnine in kineškega srebra, škatljica 25 kr., 6 škatljic gl. 1.20.

Jako lepe tase, majolke za kavo in čaj, service za čaj, stojalca za pogrnene mize, girandole, posipalci za s'adkor, čašice za jajca in garniture za jajca, posodice za zobotrebe, sponke za servijete itd. itd. Na vzunaj razpošilja se točno in vestno proti poštnem povzetku. Na zahtevanje dopošilja se tudi razločeni cenik brezplačno. (142—5)

Dobra vina.

Vinotoč

v Krakovem v glavnej ulici št. 20.

Tam se točijo izvrstna dolenjska in blizeljska vina po nizkih cenah na drobno in debelo.

Za obilno obiskovanje priporoča se

(185—1)

Andrej Dolinar.

Dunajska borza 20. junija.

(Osvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v ban. lo. roih .	66	glid	75	kr.
Enotni drž. dolg v srebru .	70		25	
1860 drž. posojilo .	110		80	
Akcije narodne banke .	846		—	
Kreditne akcije .	148		50	
London .	120		85	
Napol. .	9		61	
C. k. cekini .	5		79	
Srebro .	102		50	

Comis

z dobrimi izpričevali, ki je zmožen slovenskega in nemškega jezika, dobi v štacuni zmešanega blaga takoj službo pod dobrimi pogoji.

Natančneje se izve pri

Andrej Lavrenčiču

(182—1)

v Postojni.

Strelovod

najnovejše konstrukcije,

za obrambo za vsake vrste posestva, cerkve, samostane, graščine, gospodarska poslopja, magacine, parne dimnike itd. prodaje prav po ceni

Ignacij Tagleicht.

Zaloga je na Dunaji, v mestu, Heiligenkreuzerhof, (I. Schönlaterngasse 5).

Stroškino ceno razpošilja zastoj. Naročila iz dežele se takoj izvrše. (151—8)

Zaradi uže pripetenege zamenjanja imen, prosi se uljudno, ime in naslov natanko napisati.

Izdatelj in urednik Josip Jurčič.

Št. 2694.

Razglas

hranilnice in zastavljavnice Ljubljanske.

Zarad sklepanja računov za I. semester 1876 bo

hranilnica

od 1. do 15. julija 1876 in

zastavljavnica

od 1. do 14. julija 1876

zaprta.

(183—2)

Ravnateljstvo hranilnice in zastavljavnice

v Ljubljani, 17. junija 1876.

Lastnina in tisk „Narodne tiskarne“.